

“Je Bog pobegnil iz Afrike?”

Janvier Mahougnon Gbenou se je rodil v Beninu in ima 31 let. Petega novembra je prejel diakonsko posvečenje skupaj z drugimi 34 člani Opus Dei. Njegova domovina, zibelka “vuduja”, kjer sedaj cveti krščanstvo, pričakuje obisk Benedikta XVI.

22. Nov. 2011

Kaj meniš o bližnjem potovanju Benedikta XVI. v tvojo domovino?

Zelo bo plodovito tako kot vsa njegova prejšnja potovanja v Afriko. Tako v Afriki in v Evropi kot v Ameriki je bil papež vedno dobro sprejet, čeprav nekateri nadaljujejo s kritiziranjem.

Benin je znan kot zibelka “vuduja”. Ima krščanstvo zaradi religij prednikov veliko težav, ko se ukoreninja v afriški kulturi.

Mislim, da ne. V Afriki je veliko katolikov, ki živijo svojo vero stoddstotno, včasih tudi na junaški način. V moji družini, na primer, smo postali katoliki po zaslugi mojega dedka. Živel je v poligamiji; ko se je spreobrn timer je odslovil ostale žene in ostal z mojo babico. Spreobrn timer se je tudi njegov mlajši brat in ko je ta umrl, je moj dedek nasprotoval sorodnikom, ki so hoteli opraviti pogreb na tradicionalen način: pogreb je moral biti katoliški in tako je bilo. Vendar je bil kmalu zatem

moj dedek zastrupljen in je umrl. Moj oče ga ni nikdar spoznal, ker se je rodil po njegovi smrti. Vendar so ga ob rojstvu krstili in danes je vsa naša dežela katoliška.

Vendar je še vedno nekaj katolikov, ki se držijo nekaterih navad tradicionalnih religij ...

Drži. Mislim, da jih bo papež v enem izmed svojih sporočil prosil, naj svojo vero živijo dosledno. Moja mama in oče, na primer, sta kljub temu, da sta krščena, še naprej sodelovala pri določenih tradicionalnih obredih, kadar smo šli na Slonokoščeno obalo.

Moj oče mi je povedal, da sem ga nekega dne leta 1989 vprašal: "Oče, zakaj gremo na *Tron-alafia*, če smo katoliki?" Kasneje sem se spomnil, da sem se tisto leto pripravljaj na prvo obhajilo, pri uri verouka je bila izpostavljena ta tema. Moj oče ni znal odgovoriti in to mu je dalo misliti. Leto kasneje, hvala Bogu, sta se z

mojo mamo poročila v Katoliški cerkvi in nikoli več nismo šli na *Tron-alafia*. Torej, mislim, da je to vprašanje izobraževanja, potrpežljivosti in božje milosti.

Afriška celina trpi mnogo nesreč. Na primer, vojna v Slonokoščeni obali, pomanjkanje v Somaliji itd. Misliš, da Afrika še lahko najde razlog za upanje?

Spominjam se filma *Sončeve solze* z Bruceom Willisom o plemenskem nasilju v Afriki. Ta igralec je dejal: "Bog je pobegnil iz Afrike." Včasih spričo nesreč in katastrof — ne le Afriki, ampak kjerkoli po svetu — slišimo govoriti: "Bog je kriv. Če je tako dober, zakaj dopušča, da se to dogaja?"

Toda, je Bog zares pobegnil iz Afrike? Meni se zdi, da je v resnici za najhujše človeške katastrofe vedno odgovoren človek in pokvarjenost njegovega srca, greh. Zato bi se

morala kakršnakoli rešitev za človekovo rast začeti z ozdravljenjem človekovega srca. Benedikt XVI. je dejal, da “je ljubezen v resnici glavna sila, ki daje zagon za pristno rast vsake osebe in vsega človeštva”. To pa je v Afriki bolj očitno, kot kjerkoli drugje.

Reševanje problemov v Afriki ne more nasprotovati človeškemu dostojanstvu; na primer s spodbujanjem splava, kot predlaga Maputski protokol. Rešitev se mora začeti pri izobraževanju, s povratkom v domovino “možganov”, pri delu, s spravo ... To od nas pričakujejo naši afriški bratje, oboleli za AIDS-em, za malarijo, tuberkulozo, ali ki trpijo zaradi revščine ali vojne.

Kako bi lahko k temu pripomogle različne afriške tradicije in kulture?

Afriške tradicije in kulture
spodbujajo kreposti, te pa pomagajo
vsem nam biti boljši. Neke besede
Nelsona Mandele se me vedno
dotaknejo. Iz zapora je 1. februarja
1975 napisal pismo Winnie Mandela,
v katerem pravi: "Poštenost,
iskrenost, preprostost, ponižnost,
velikodušnost brez pričakovanja
povračila, odsotnost napuha,
pripravljenost pomagati bližnjemu
(lastnost, ki je gotovo dosegljiva
vsakemu človeškemu bitju) so temelj
duhovnega življenja vsakega
človeka."

Bistvo je v tem, da vsi ne moremo biti
bogati niti slavni; lahko pa smo
krepostni. Leon XIII. je dejal:
"Krepost je skupna dediščina vseh
smrtnikov, enako dostopna visokim
in nizkim, bogatim in revnim."
Ravno zato bo tam, kjer bodo
krepostni ljudje, tudi krepostna
družba. Če potem dodamo še božjo
milost, bomo postali sveti.

Kakšen osebni spomin na Benedikta XVI.?

Da, neizbrisen spomin: imel sem priložnost pozdraviti Benedikta XVI. aprila 2009. Bilo je med avdienco za študente, ki so se udeležili mednarodnega Foruma UNIV, ravno po papeževem potovanju v Kamerun in Angolo. Afriški študentje smo mu želeli izročiti zahvalno pismo. Ta papež nas ima zelo rad.

Kdaj si spoznal Opus Dei? Leta 1997. Živel sem na Slonokoščeni obali in tam hodil v šolo. Tam sem spoznal svojega najboljšega prijatelja, katerega oče je tamkajšnji musliman, mama pa katoličanka in supernumerarija v Opus Dei. Imela sva 17 let in hodila v isto šolo. Povabil me je na neko dejavnost krščanskega izobraževanja in takrat sem se zaljubil v Jezusa in v krščansko sporočilo Opus Dei.

Kakšna je bila tvoja izkušnja v Opus Dei? Prihajam iz revne družine. Moj oče je mehanik, mama pa gospodinja; doma nas je bilo devet otrok. Poklic v Delo, bližnje diakonsko posvečenje in kasneje duhovništvo zame pomenijo, da sem zmožen reči: "Hočem ljubiti Boga in svoje življenje spremeniti v služenje drugim."

Te je strah duhovniškega posvečenja? Ne, absolutno ne. Nasprotno, imam tri razloge za gotovost. Prvi je zavedanje, da mi pomaga molitev mnogih kristjanov. Drugi razlog, ko bom posvečen v duhovnika, bo moja naloga posredovanje milosti in Kristusovega sporočila. Posredovati, ne pa izumljati ali improvizirati. Kar bom dal, ne bo moje, temveč od Kristusa. Nazadnje pa se počutim varnega, ker vem, da sem v rokah Device Marije, Matere vseh duhovnikov.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/je-bog-pobegnil-iz-afrike/](https://opusdei.org/sl-si/article/je-bog-pobegnil-iz-afrike/)
(27. Mar. 2026)